

disse militære Grader foreslaaes tilføiede § 118 umiddelbart efter Embedsbenaævnelserne. Til Intendant- og Overintendantpladserne, hvortil Udgangen bør være dels fræneben, dels ved Forsættelse fra Vaabnene, bør Forsættelsen ske fra den saamme Klasse i Vaabnene, og kun Officerer, ikke Eigestillede, bør komme i Betragtning; i § 123 foreslaas derfor de 4 sidste Ord erstattede ved: „ved Forsættelse fra den samme Klasse i Vaabnene.“ Hvad endelig Posten som Generalintendant angaar, anser Kommissionen et nøie Kjendskab til Livet i Hæren og Fortrolighed med de militære Bestemmelser at være en ufravigelig Betingelse for at kunne ansættes i denne Post; Kommissionen foreslaar derfor, at kun en af Hærens Oberstlieutenanter eller Oberster skal kunne ansættes som Generalintendant; men for at han ikke skal blive ueheldigere stillet end i Vaabnet, hvor han maatte kunde være bleven forfremmet videre, foreslaas det tilføiet, at Generalintendanten efter 10 Aars Tjeneste i denne Post kan forfremmes til General. § 126 foreslaas forandret i Overensstemmelse hermed, og der vil endnu i enkelte andre Paragrafer være at foretage mindre Ændringer, hvis Forslag om Korpsets militære Ordning maatte blive billiget af Ministeriet.

Ogsaa for Sundhedskorpset maa Kommissionen paa et enkelt Punkt anbefale en noget anden Ordning. Det viser sig jævnlig forbundet med stor Vanskelighed at faae Reserverelægeposterne besatte, og Ulemperne herved vise sig saa meget flørre, som Antallet af Læger i det Hele kun er meget ringe. Da nu Lægerne med Hensyn til Aftjeningen af Værnepligten ere ulige heldigere stillede end alle andre Værnepligtige, har man troet det gjørligt at fikke sig Reserverelæger ved for en Del at gjøre disses Tjeneste obligatorisk, og man har troet saameget lettere at turde fremkomme med Forslag i denne Retning, som den Virksomhed, hvortil Lægerne i deres Tjenestetid anmodes, ganske svarer til deres øvrige Virksomhed, saa at deres Tjenestetid tillige bliver en Uddannelsesetid for dem. I Genhold hertil foreslaar Kommissionen i § 131 at forandre de 3 første Stykker saaledes: „De Værnepligtige, som ved Sessjonen udskrives til Underlæger, ere forpligtede til efter tilendebragt Embedsexamen at gjøre Tjeneste som Reserverelæger i 1 Aar med Fradrag af den Tid, de have forrettet Tjeneste som examinerede Underlæger.

Uf disse ansætter Stabslægen indtil 20 til Tjeneste ved Hæren eller Søværnet. Forsaavidt de ønske det, kunne de forblive til Tjeneste i to Aar.“

Som andre Ændringer i Afsnittet om Lægekorpset maa Kommissionen foreslaa i § 129 og ellers, hvor Benaævnelserne „Stabslæge“ findes, at forandre denne til Generallæge“, hvilken Benaævnelser er i bedre Overensstemmelse med Benaævnelserne Generalauditør og Generalintendant, i § 130 og i andre Paragrafer, hvor Benaævnelserne „Korpslæge“ forekommer, at forandre denne til „Afsdelingslæge“, hvilken Benaævnelser formentlig bedre betegner Bedkommendes Stilling, i § 132 at lade de 2 sidste Linier fra „og“ udgaa, idet den deri optagne Bestemmelse kan blive en væsentlig Hindring for Tilgangen til Korpset af virkelig dygtige Læger, der ikke have set sig istand til at paatage sig Tjeneste som Reserverelæger, og endelig i § 137 efter 10de Linie at tilføie „1 Depotforvalter“; idet det nemlig maa anses rettest og naturligt at samle det Sundhedsvæsenet vedrørende Materiel i et Depot, under Sundhedskorpset, under hvilket det hører, og hvis Tilsyn det bør være umiddelbart underlagt, vil der, hvis Ministeriet maatte samstemme i Hensigtsmæssigheden af denne Foranstaltning, formentlig blive fuld Anvendelse for en saadan Officiant.

Kommissionen har nu efterhaanden paapeget de Punkter i det forelagte Hærløvsforslag, ved hvilke den kunde ønske Forandringer, og det saadanne, at den har fundet det rettest at bringe dem i Forslag. Der er imidlertid endnu et Par Punkter, angaaende hvilke den ikke ønsker at fremsætte noget egentlig Forslag, men vil indskrænke sig til en Hensigtstilling, idet den for det ene Punkts Bedkommende ikke tilfulde kan overse de muligt mindre heldige Følger deraf, og for det andet Punkts Bedkommende vel ser Nytten af Foranstaltningen, men tillige den store Vanskelighed ved at faae den gennemført. De Punkter, hvorom det her dreier sig, ere: 1) hvorvidt Ministeriet maatte anfse det hensigtsmæssigt at gjenoptage Fæneben, og 2) hvorvidt Ministeriet maatte anfse det muligt at faae Nyttieriet forøget med 1 Eskadron, hvis Opgave i Fredstid skulde være at uddanne Mandskab til Ordonnantstjeneste, medens den iøvrigt skulde tjene som Normalekadron og i Krigstid udvisses til Ordonnanteskadron; Kommissionen er overbevist om, at en saadan Eskadron vilde være af overordentlig Nytte.

Til Slutning skal Kommissionen paa det Varmeste anbefale, at der virkes hen til en Gjen- tagelse af den gamle Bestemmelse om Underofficerernes Fortrinsret til visse kommunale Bestillinger, hvilken Bestemmelse hovedsagelig ved Lov om Kjøbstadkommunernes Styrelse af 26de Mai 1868; Kommissionen behøver neppe nærmere at motivere Ønskeligheden af en Foran-